

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/264/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115232377
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5115232377.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcov: 1/ JUDr. E. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXX/XX, A., 2/ N. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXX/XX, A., obaja právne zastúpení Mgr. Soňou Grošaftovou, advokátkou, so sídlom Q. XX, A., proti žalovanej: Y. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXX/XX, A., o zaplatenie sumy 459,75 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 14C/335/2015-269 zo dňa 16. mája 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovia 1/, 2/ **m a j ú** voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ 306,50 eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 18.10.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ 153,25 eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 18.10.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaná je povinná nahradiť žalobcom 1/ a 2/ trovy konania v plnom rozsahu.

2. V danom prípade bolo podľa súdu prvej inštancie preukázané, že traja podieloví spoluvlastníci uzavreli zmluvu o dielo na opravu a úpravu spoločnej veci, teda domu č. s. XXX na ul. č. Q. XX, A.. Podľa súdu prvej inštancie bolo nesporne preukázané, že cenu za dielo uhradili len traja zo štyroch spoluvlastníkov, teda žalobkyňa v 1/ rade, žalobca v 2/ rade a manželia F.. Vo vzťahu k spochybňovaniu úhrady, vrátane úhrady zo strany manželov F., ktorí postúpili pohľadávku voči žalovanej žalobkyni v 1/ rade, súd prvej inštancie prednesy a tvrdenia žalovanej považoval za účelové, v snahe zbaviť sa povinnosti za stavu, že popretie skutkových tvrdení o úhrade nemožno považovať za účinné. Podľa § 151 ods. 2 CSP, ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné. Takisto súd prvej inštancie považoval za nerelevantné námietky vo vzťahu k rozsahu vykonaných prác a úhrade vo vzťahu k žalobcom, pretože tieto mohla žalovaná namietat' len vo vzťahu k zhotoviteľovi. Žalovaná totiž tvorí spoločenstvo s ostatnými spoluvlastníkmi a je viazaná právnymi úkonmi týkajúcimi sa spoločnej veci.

V konaní súd prvej inštancie vypočul svedka Milana Baču, ktorý ako konateľ zhotoviteľa STAV-BAin, s. r. o. potvrdil, že dielo vykonal, vyfakturoval cenu za dielo, ktorú mu odovzdala žalobkyňa v 1/ rade za ňu, žalobcu v 2/ rade a manželov F.. Rovnako potvrdil rozsah vykonania diela, existenciu zmluvy o dielo a vystavenia príjmového dokladu z dôvodu hotovostnej úhrady. Taktiež počas pojednávania rozsah diela na otázku súdu potvrdila samotná žalovaná, pričom ani pred týmto prehlásením neuviedla iné tvrdenia o rozsahu diela, resp. tvrdenia, ktorá časť diela nebola vykonaná.

Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní žalovaná rozporovala, že bola vôbec oboznámená s vykonaním opráv a úprav na spoločnej veci, popierala, že by bola oboznámená s pozvánkou na spoločné stretnutie „schôdzu“ ohľadom vyčistenia odkvapových rín, opravu časti strechy pri schodišti, vyčistenie a opravu kanalizácie, vybudovanie nových prvkov za účelom bezproblémového odtekania kanalizácie a dažďovej vody, oslovenie firmy, ktorá bude práce realizovať, spôsob financovania, uzavretie samostatnej zmluvy so stavebnou firmou, prípadne s inými odbornými firmami podľa znalostí a schopností odvetvia na práce, spôsob financovania prác. Popierala, že by vôbec bola pozvánka vyvesená alebo jej bola doručená a že by o konaní schôdze vedela. Absenciu pozvánky na schôdzu konanú dňa 07.09.2013 o 10.00 hod. preukazovala videozáznamom zo dňa 02.06.2015, teda zhotoveným skoro dva roky po tom, čo sa mala konať schôdza, na ktorom bol snímajúcou osobou papierovou vreckovkou utieraný prach z vchodových dverí a záznamom o prachu na poštových schránkach. Podľa názoru súdu prvej inštancie však uvedený záznam vzhľadom na čas vyhotovenia je úplne bez výpovednej a preukaznej hodnoty. To, že sa pozvánka zo dňa 26.08.2013 nenachádzala na vnútornej strane dverí dňa 02.06.2015 v čase vykonania záznamu, prípadne v danom čase neboli na vnútornej strane dverí časti lepu či pozostatkov iného pripevnenia, neznamena, že tam pozvánka pred cca dvoma rokmi sa nemohla nachádzať. Naopak, existenciu pozvánky potvrdili podľa súdu prvej inštancie žalobcovia, svedok T. Q. a Y. A.. Žiaden iný dôkaz, dokonca zo strany žalovanej ani nebol takýto navrhnutý, netvrdil absenciu pozvánky. Záver o neexistencii pozvánky nemožno vyvodiť ani z toho, ak by súd prvej inštancie považoval po námietkach žalovanej výpoveď svedkov za nedôveryhodnú, pretože existenciu pozvánky by potvrdzovala samotná pozvánka a výpovede žalobcov. Totiž žiadne iné skutkové tvrdenia k tejto skutočnosti nezazneli. Teda vyvesenie pozvánky na schôdzu tvrdené žalobcami v 1/ a 2/ rade bolo preukázané samotnou pozvánkou, výpoveďami žalobcov a svedkov. Navyše, nevyvesenie pozvánky by bolo nelogické, pretože jednak ostatní spoluvlastníci disponujúci väčšinou 3 a mohli prijať zamýšľané rozhodnutie aj proti vôli žalovanej, resp. vzhľadom na charakter prác, nevyhnutných opráv a údržby, im vzniká právo na plnenie, aj keby konali bez vôle žalovanej. Taktiež účasť na schôdzi bola z preukazného hľadiska pre nich viac vyhovujúca ako neúčasť. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že tiež rokovanie a prijatie záveru spoluvlastníkov nie je formalizovaná činnosť, stačí, že svoje rozhodnutie si vzájomne oznámili. Tiež poukázal na to, že prípadné vydanie bezdôvodného obohatenia by bolo viazané na vyporiadanie či zánik podielového spoluvlastníctva len v prípade nie nevyhnutných investícií, teda pri zhodnocovaní nehnuteľnosti nad rámec opráv a údržby (napr. výmena nepoškodených a vhodných okien, nová dlažba ...). (Pozri rozsudok NS ČR z 21.07.2001, sp. zn. 22 Cdo 599/1999 podľa ktorého, ak menšinovému spoluvlastníkovi nebola daná možnosť vyjadriť sa k zamýšľanej investícii, potom v prípade súhlasu väčšiny spoluvlastníkov s predmetnou investíciou nejde o rozhodovanie v zmysle ustanovenia § 139 ods. 2 OZ. Menšinovému spoluvlastníkovi by tak vznikla povinnosť voči investujúcemu spoluvlastníkovi, pokiaľ by išlo o investíciu na nevyhnutné opravy alebo údržbu, vydať bezdôvodné obohatenie /§ 451 ods. 2 a § 456 OZ/).

Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že v pozvánke bola uvedená skutočnosť, že sa bude rozhodovať o hospodárení so spoločnou vecou za účelom riešenia odkvapovej ríne, vlhnutie nehnuteľnosti, pivničné okná... To, že sa žalovaná sama alebo prostredníctvom zástupcu nedostavila, zbavila sa sama možnosti rozhodovať a vyjadriť súhlas či nesúhlas, avšak možnosť vyjadriť sa jej bola daná. Nejedná sa o neplatnosť či neexistenciu rozhodnutia väčšiny zo spoluvlastníkov, ak je niektorý z nich nečinný a odmieta sa vyjadriť za či proti. Už len z neúčasti pri rozhodovaní, o ktorom bol spoluvlastník informovaný, je možné vyvodiť nie len nezaujem, ale aj prípadný nesúhlas, pričom vôľa minoritného spoluvlastníka je prakticky bezvýznamná. Teda súd prvej inštancie nezistil, že by sa jednalo o svojvôľu zo strany ostatných spoluvlastníkov žalovanej, ktorí by rozhodovali bez snahy informovať o predmete ich rozhodovania o hospodárení so spoločnou vecou žalovanú. To, že sa ostatní spoluvlastníci rozhodli zverejniť pozvánku vylepením na vnútornej strane dverí, bolo ich rozhodnutie a pre súd bolo irelevantné, či tak učinili na základe vzájomnej dohody na schôdzi alebo ad hoc, totiž v tomto prípade nejde o hospodárenie so spoločnou vecou, ale určenie vzájomných postupov, čo je mimo rámca úpravy spoluvlastníctva. Podľa súdu prvej inštancie určite silnejšiu preukaznú hodnotu má doručenie pozvánky poštou, ale nevyhnutnosť trvania na takomto spôsobe hraničí so šikovaním, pretože všetci spoluvlastníci sú susedia, spoločne užívajú spoločné priestory a iné spoločné časti domu. Navyše pre účinnosť oznámenia postačuje obyčajné slovné oznámenie, prípadne vhoďenie pozvánky do schránky a pod. Teda preukaznú hodnotu, ak nebolo preukázané strhnutie či poškodenie oznámenia pred tým, ako sa mala žalovaná možnosť s ním oboznámiť, má aj vyvesenie oznámenia na vchodových dverách, ktoré sa používajú na vstup a východ z nehnuteľnosti, pretože ho nie je možné pri obvyklej pozornosti a záujme o spoločné veci a realizáciu vlastných práv prehliadnúť.

Prijaté rozhodnutie troch spoluvlastníkov o veľkosti podielu 3 súd prvej inštancie zistil zo zápisnice o schôdzi. Vzájomnou dohodou prijali rozhodnutie, podľa ktorého odsúhlasili vyčistenie odkvapových rín, opravu časti strechy pri schodišti, vyčistenie a opravy kanalizácie, vybudovanie nových prvkov za účelom bezproblémového odtokania kanalizácie a dažďovej vody, oslovenie firmy, ktorá bude práce realizovať, spôsob financovania, uzavretie samostatnej zmluvy so stavebnou firmou prípadne s inými odbornými firmami podľa znalosti a schopnosti odvetvia na práce v bode 1. rozhodnutia, spôsob financovania prác, a to v rozsahu zodpovedajúcom 1 u každého spoluvlastníka plus rovným dielom za zvyšnú 1 rodiny V., ak sa táto nebude podieľať, urobenie prieskumu ohľadne upratovania, ohľadne realizácie okien v pivničných priestoroch, realizácie zveľadenia spoločných a pivničných priestorov, ohľadne získavania záujemcov na prenájom pivničných priestorov a v prípade, že rodina V. sa nebude na financovaní podieľať v rozsahu 1 uplatňovanie alikvotnej časti vynaložených nákladov mimosúdne a následne v súdnom konaní.

Súd prvej inštancie konštatoval, že nebol oprávnený skúmať, či skutočne bol dom v havarijnom stave, či opravy a údržba boli vykonané za najpriaznivejšiu cenu, či bola uzavretá najvyhovujúcejšia zmluva a pod. V danom rozsahu sa totiž jedná o hospodárenie so spoločnou vecou, o ktorom rozhodujú spoluvlastníci väčšinou podielov. Teda nie sú limitovaní nakladaním, efektívnosťou či účelnosťou (môžu si zvoliť drahšie, zaujímavejšie materiály, vykonať viacnásobné zabezpečenie izoláciou...), nemusia voliť najlacnejšiu ponuku. Jediný limitujúci faktor voľby a výberu bol ten, že nesmú konať voči minoritnému spoluvlastníkovi spôsobom odporujúcim dobrým mravom. Minoritný vlastník bol povinný rozhodnutie akceptovať. Možnosť žiadať, aby o zmene rozhodol súd prvej inštancie, je daná len pri dôležitej zmene spoločnej veci, napríklad pri nadstavbe, ktorá by spôsobila zmenu spoluvlastníckych pomerov.

Podľa súdu prvej inštancie rozdelenie rozsahu diela na nevyhnutné opravy, úpravy a údržbu a iné práce by bolo podstatné len pri prípadnom preukázaní, že žalovaná bola opomenutá, účinne by poprela tvrdenia žalobcov o nevyhnutnosti opráv, úprav a údržby, pri prípadnom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pritom právnu kvalifikáciu nároku vykonáva súd, nie sporové strany, teda súd rozhoduje len o nároku za základe skutočností opísaných v žalobe (uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 22.09.2010, sp. zn. 5 Cdo 196/2009). Teda ak by sa preukázalo, že žalovaná bola opomenutá, súd by musel rozhodovať o prípadnom vydaní bezdôvodného obohatenia.

Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalobkyňa v 1/ rade, žalobca v 2/ rade a manželia F., všetci ako podieloví spoluvlastníci o veľkosti podielu 1, rozhodli o potrebe vykonania opráv a údržby spoločnej veci, teda domu č. s. XXX situovaného na pozemku KN-C parc. č. 1682, zastavané plochy a nádvoría o výmere 332 m² väčšinou zodpovedajúcou podielu na veci v rozsahu 3, žalovaná sa rozhodovania nezúčastnila, hoci bola s úmyslom oboznámená. Na vykonanie opráv a údržby bola uzavretá zmluva o dielo za cenu 1.651,- eur. Súd prvej inštancie mal vykonanie diela preukázané nie len výpoveďou svedka, konateľa zhotoviteľa a žalobcami, ale aj fotodokumentáciou. Súd mal tiež preukázané, že Vrábel Michal - AQUAJET, Považská Bystrica vykonal za účelom zistenia rozsahu prác a poškodenia potrubí čistenie dažďovej kanalizácie, TV - monitoring dažďovej kanalizácie dňa 29.10.2013 a 06.11.2013, za čo účtoval sumu 188,- eur, ktorú uhradila žalobkyňa v 1/ rade z prostriedkov na jej účte s tým, že pomerná čiastka (vrátane čiastky pripadajúcej na žalovanú) jej bola poskytnutá ostatnými dvoma spoluvlastníkmi. Súd prvej inštancie ani nezistil, že by zmluva o dielo mohla byť neplatná z dôvodu, že pri rozhodovaní bola obídená žalovaná ako minoritný spoluvlastník (nemohla sa zúčastniť hlasovania).

Za daného skutkového stavu súd prvej inštancie zo zmluvy o dielo zistil, že sa jednalo o investície do opráv a údržby nehnuteľnosti, čistenie a výmenu rín (zvodov dažďovej vody zo strechy), opravy a výmenu poškodeného potrubia pre odvod dažďovej vody a na jednej strane výstavbu trativodu pre vsiakanie odvádzanej dažďovej vody, opravu a izoláciu strechy so zabezpečením. Faktické úkony pre odvrátenie škody vznikajúcej na nehnuteľnosti (podmáčanie, vlhnutie stavby, erózia) pri opravách a údržbe je právo investujúceho spoluvlastníka domáhať sa toho, čo sa plnilo za spoluvlastníka, ktorý sa na opravách a údržbe nepodieľal, aj keby daný spoluvlastník s tým nebol oboznámený.

Súd prvej inštancie nezistil, že by bola zhotovená vodná stavba alebo nádrž na vodu. Pokiaľ sa jednalo o stavbu na pozemku KN-C parc. č. 1683/1, k. ú. A., išlo o stavbu z dvoch betónových skruží z vibrovaného betónu (ktorý nie je vodotesný), bez dna, do ktorej bol zvedený zvod dažďovej vody zo strany od dvora, teda pri byte žalovanej tak, aby pritekajúca dažďová voda vtiekla do zdrže, kde by sa hromadila a následne vsiakala do pôdy. Takáto stavba nespĺňa charakteristiku vodnej stavby podľa § 52 zák. č. 364/2004 Z. z. o vodách. Taktiež súd prvej inštancie zistil, že takáto stavba slúži domu č. s. XXX, k. ú. A., tvorí jeho súčasť a je spojená s vlastníctvom domu bez ohľadu na to, že nie je postavená na pozemku zastavanom domom (obdobne ako prípojky na inžinierske siete).

Vzhľadom na námietky ku kvalite vykonaných prác, ako aj predchádzajúcich práv na nehnuteľnosti, súd prvej inštancie opätovne zdôraznil, že skúmanie kvality vykonania prác, existencie vád a podobne nie je možné v takomto konaní, keďže súd nerozhodoval o práve na zaplatenie ceny za dielo alebo

vydanie bezdôvodného obohatenia zo zhodnotenia stavby. Nároky z vád môže uplatňovať ktorýkoľvek podielový spoluvlastník voči zhotoviteľovi, predávajúcemu a pod. Teda aj keby sa opravy vykonali opätovne pre vadné vykonanie predchádzajúcich opráv, odstraňovali sa nedorobky, za daného stavu, keď došlo k rozhodnutiu o hospodárení so spoločnou vecou väčšinou spoluvlastníkov, nebola vynechaná z rozhodovania žalovaná ako minoritná spoluvlastníčka, nič to nemení na jej povinnosti podieľať sa na nákladoch na opravy, úpravy či investície do spoločnej veci. Totiž uzavretá zmluva o dielo, či už ústne alebo písomne, ak sa týka spoločnej veci, zaväzuje priamo aj žalovanú a tá má všetky práva voči zhotoviteľovi tak, ako aj ostatní spoluvlastníci. Podľa § 139 ods. 1 Občianskeho zákonníka z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne. Podľa súdu prvej inštancie ak žalobcovia, resp. ostatní spoluvlastníci plnili za žalovanú, boli oprávnení požadovať od žalovanej náhradu v pomere, v akom sa podieľali na uhradení záväzkov žalovanej, teda podľa zásad pre bezdôvodné obohatenie. Súd prvej inštancie konštatoval, že sa jedná sa o špeciálne ustanovenie k nárokom z bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ by žalobcovia sami vykonali opravu a údržbu veci (obdobne ako súd posudzoval v konaní sp. zn. 12C/197/2004), mali by nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu, v akom plnili za žalovanú, teda vo výške hodnoty plnenia pripadajúcej na podiel žalovanej, avšak v tomto prípade sa jedná o nárok podľa § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že ak žalovaná poukázala na konanie sp. zn. 12C/197/2004, v danom konaní sa jednalo o nároky z roku 2001 a je navyiac bez vzťahu s teraz prejednávanou vecou. Súd prvej inštancie totiž rozhodoval o uplatnenom nároku, nebol mediátorom a už vôbec nebol oprávnený ex offa vykonávať dokazovanie za účelom zistenia materiálnej pravdy. Súd prvej inštancie nebol viazaný ani svojím rozhodnutím v obdobnej veci, pokiaľ boli preukázané iné skutočnosti a je schopný odchylenie alebo odklon odôvodniť.

Vo vzťahu k aktívnej legitimácii žalobkyne v 1/ rade súd prvej inštancie vyslovil názor, že nie len že nebol predložený žiaden dôkaz o tom, že by sa rodina F. nepodieľala na financovaní predmetných opráv a úprav vo výške 613,- eur, teda aj vo výške 153,25 eur za podiel pripadajúcu na spoluvlastnícky podiel žalovanej 412,75 eur. Súd prvej inštancie mal preukázanú úhradu fakturovanej sumy 1.651,- eur príjmovým pokladničným dokladom. Podľa súdu prvej inštancie to, že si manželia F. stavali rodinný dom, mali ho zaťažený hypotékou, nie je dôvod, aby si neplnili dohodnuté povinnosti vo vzťahu k bytu, resp. podielovému spoluvlastníctvu na dome na ul. Hollého 10 v Žiline, hoci iní spoluvlastníci si aj svoje povinnosti neplnili.

K pasívnej legitimácii súd prvej inštancie vyslovil názor, že táto svedčí žalovanej, ktorá je jedinou dedičkou spoluvlastníckeho podielu, dedičstvo neodmietla, teda po ukončení dedičského konania ho nadobudne ku dňu smrti poručiteľky a spolu so synom, ktorému poručiteľka pred smrťou podiel darovala, v dome žijú. Jej syn, pôvodný žalovaný v 2/ rade, však v prípade povolenia vkladu vlastníckeho práva nadobudne podiel až rozhodnutím okresného úradu. Jedná sa o náklady vynaložené na nehnuteľnosť počas obdobia, v ktorom má žalovaná všetky práva vlastníka podielu.

Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ žalovaná žiadala oboznamovať účet č. XXXXXXX/XXXX, z ktorého boli zasielané prostriedky na úhradu odplaty 188,- eur za TV - monitoring dažďovej kanalizácie (fa č. 257/2013), jednalo sa o účet žalobkyne v 1/ rade, z ktorého realizovala úhradu po tom, ako jej prispeli hotovosťne ostatní spoluvlastníci mimo žalovanej, ktorí túto skutočnosť potvrdili. Opätovne súd zdôraznil, že na povinnosti žalovanej by nič nezmenila skutočnosť, keby aj žalobkyňa v 1/ rade hradila za manželov F.. Pokiaľ žalovaná poukazovala na spoločný účet č. XXXXXXX/XXXX vedený v I. F., tzv. fond opráv, súd prvej inštancie považoval vykonávanie dôkazom pohybov na účte za bezpredmetné, pretože nebola tvrdená úhrada z účtu ani úhrada žalovanej na tento účet. To, že spoluvlastníci žiadali žalovanú, aby bola úhrada z jej strany realizovaná na tento účet, bolo vo veci úplne nepodstatné. Navyiac podľa súdu prvej inštancie vzhľadom na podielové spoluvlastníctvo stavby, absenciu spoločenstva a priameho dopadu zák. č. 182/1995 Z. z. bolo vylúčené, aby sa mohlo jednať o prostriedky fondu opráv, ale sa nanajvýš mohlo jednať o vklady - sporenie, na akumuláciu prostriedkov na vykonanie úprav a opráv, teda súkromný účet ostatných spoluvlastníkov (kde sú prostriedky v podielovom spoluvlastníctve), ktorí žiadali aj z úhrady žalovanej v rozsahu ich plnení vytvoriť takéto rezervy, nejednalo by sa o príspevok žalovanej na budúce opravy či úpravy alebo údržbu.

Súd prvej inštancie návrh na vykonanie dôkazu, oboznámenie sa s originálmi pozvánok a zápisníc týkajúcich sa správy domu zapísaného na LV č. XX, kat. úz. A. za obdobie 2012 - 2019 a pozvánku so zápisnicou týkajúcu sa schôdze konanej dňa 28.03.2003 odmietol, pretože tento dôkaz nesúvisel s prejednávanou vecou. Akékoľvek konanie a aj prípadné pochybenie pri pozývaní na inú schôdzu nemalo a nemohlo mať vplyv na pozvanie na schôdzu zvolanú zo dňa 26.08.2013, ktorá sa konala dňa 07.09.2013, z ktorej pozvánka a zápisnica boli súdu predložené.

Vo vzťahu k namietaniu úhrady ceny za dielo súd prvej inštancie zistil, že podľa údajov FINSAT, spoločnosť STAV-BAin, s. r. o. deklarovala v roku 2013 tržby vo výške 3.001,- eur, teda menej, ako je príjem 1.651,- eur od žalobcov na základe faktúry č. 1020130001, teda nebolo pravdou, že príjem vzhľadom na stav tržieb nemohol realizovať. Navyiac, aj keby zhotoviteľ príjem nepriznal z hľadiska dane z príjmov, nič to nemení na tom, že medzi objednávateľmi a zhotoviteľom nebolo sporné, že došlo k úhrade faktúry č. 1020130001, ktorou bol uhradený záväzok zaplatiť odplatu za vykonanie diela a úhrada bola vykonaná. Objednávateľ nezodpovedá za správanie zhotoviteľa ani za plnenie jeho povinností.

Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná bola povinná z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci, teda v rozsahu pomeru jej spoluvlastníckeho podielu k celkovej odplate plniť. Ak sama neplnila, vzniklo žalobcovi v 2/ rade, žalobkyni v 1/ rade priamo a aj na základe postúpených nárokov tretím podielovým spoluvlastníkom právo podľa § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka požadovať náhradu v pomere 1 výdavkov na opravy, úpravu a údržbu spoločnej veci. Žalovaná podľa súdu prvej inštancie teda ani netvrdila, že by si splnila povinnosť zodpovedajúcu zo zmluvy o dielo a vykonaní činnosti (TV monitoring, čistenie) a splnenie povinnosti preukázali žalobcovia spolu s podielovým spoluvlastníkom rodinou F. (manželov majúcich podiel v bezpodielovom spoluvlastníctve), ktorí plnili za podiel žalovanej sami v rozsahu ich podielov. Teda spoluvlastníkom, ktorí plnili, vzniklo právo voči žalovanej na náhradu 1 podielu na celkovej odplate a nákladoch spoločne, v rozsahu 1/3 z nároku pre každého spoluvlastníka.

Podľa súdu nakoľko preukázateľne za vykonané dielo zaplatili sumu 1.651,- eur, sumu 188,- eur za čistenie a TV monitoring, každý zo spoluvlastníkov s výnimkou žalovanej v rozsahu 1/3, vzniklo každému zo spoluvlastníkov právo požadovať náhradu 1/3 z podielu 1 zo sumy 1.839,- eur (1.651,- eur + 188,- eur), teda 153,25 eur. Vzhľadom na postúpenie pohľadávky manželmi F. predstavoval nárok žalobkyne v 1/ rade 306,50 eur.

O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, 2 CSP s tým, že úspech žalovanej bol čiastočný, prevažoval úspech žalobcu, a preto priznal žalovanej náhradu trov konania v rozsahu rozdielu hodnoty úspechov v spore.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná z dôvodu, že nie je zjavné, ako nárok súd prvej inštancie posúdil, či ako bezdôvodné obohatenie alebo ako nárok vyplývajúci z § 137 Občianskeho zákonníka, pričom posúdenie nároku podľa § 511 Občianskeho zákonníka je prekvapivé a nemá oporu v rozhodovacej praxi súdov. Hodnotenie vykonaných dôkazov, opomenutie navrhnutých dôkazov je jednostranné v prospech žalobcov. Namietala správnosť posúdenia a skutkových zistení súdu prvej inštancie, na základe ktorých ustálil, že rozhodnutie je platný právny úkon. Odôvodnenie je nepresvedčivé, ak sa spolieha na výpoveď svedka T. Q.. Napriek tomu, že žalovaná preukázala, že T. Q., s ktorým žije žalobkyňa v spoločnej domácnosti, už raz klamal v jej neprospech v rámci iného súdneho konania a potvrdil nepravdivé tvrdenia žalobkyne. Svedok Y. A. nemôže pôsobiť dôveryhodne, pretože bol trestne stíhaný pre trestný čin podvodu veľkého rozsahu spáchaného ako člen organizovanej skupiny spolu s manželom žalobkyne. Prehlásenie Q. F. pokladá pre skutkové posúdenie veci za irelevantné, nakoľko nebola vypočutá ako svedok a neuvádza nič nové, čo by už nebolo obsiahnuté v predžalobnej výzve. Súd prvej inštancie uvalil na ňu ako žalovanú dôkazné bremeno, ak sa prikláňa na stranu žalobcov tým, že neuniesla dôkazné bremeno produkovať dôkaz o nevyvesení pozvánky a rozhodnutia. Súd prvej inštancie sa dostatočne nevysporiadal s navrhnutými či predloženými dôkazmi žalovanou, prostredníctvom ktorých by bolo možné potvrdiť alebo vyvrátiť jej tvrdenia ohľadom bežnej praxe žalobcov, ktorou by ju odjakživa vylučovali z rozhodovania. Je nespravodlivé, ak sa argument súdom prvej inštancie neguje len preto, že ostatné pozvánky a rozhodnutia nie sú predmetom konania, a tak sú z pohľadu súdu pochybenia týkajúce sa doručovania ostatných pozvánok a rozhodnutí irelevantné. Odôvodnenie nemôže vyznieť presvedčivo, ak na tak zásadnú námietku, akou je inkompatibilita výpovede T. Q. s ňou produkovanými dôkazmi, súd poskytne odpoveď o jej irelevancii len preto, že aj keby svedok v tejto časti klamal, týka sa iných pozvánok a rozhodnutí. Žalovaná namietala nevykonanie dôkazu výpismi z bankového účtu fondu opráv vedeného v I. F., keďže súd prvej inštancie prehliadol viacero relevantných dôvodov na realizáciu tohto dôkazu, ktorý rozvinula v jej predchádzajúcich podaniach. Podľa žalovanej je nepochopiteľné, prečo žalobcovia robia také tajnosti s účtom, keďže im nič nebránilo proaktívne predložiť výpisy a tak rozplynúť akékoľvek pochybnosti. Neobstoí tvrdenie súdu prvej inštancie, že sa na dom nevzťahuje zákon č. 183/93 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, čím odôvodnil nevykonanie ňou navrhnutých dôkazov ohľadom účtu fondu opráv a jeho zriadenia, existencie, čerpania. Súd prvej inštancie vyvodil závery, ktoré nekorešponujú so zistením o bankovom účte, na ktorom sa akumulujú prostriedky na opravu, pričom žalobcovia a manželia F. iadali poukázať žalovanú sumu na tento účet. Vychodiská pre právne posúdenie

charakteru bankového účtu sú väčšinové rozhodnutie, ktoré sa týka spoločnej nehnuteľnosti a v tom čase platná právna úprava. Oboznámením sa s výpismi z účtu sa objasní aj reálna cena za práce, pretože faktúra spoločnosti STAV-BAin, s. r. o. nie je zhodná s účtovníctvom, konkrétne výkazom ziskov a strát. Hoci súdu prvého stupňa žalovaná vyčerpávajúco konkretizovala, v čom je nesúlad faktúry s výkazom ziskov a strát, súd sa obmedzil len na konštatovanie, že príjmy spoločnosti boli vyššie ako faktúra. Súd prvej inštancie opomenul zásadu hodnotenia dôkazov, ktorý kladie požiadavku na zhodu dôkazov s inými vykonanými dôkazmi, pričom podľa žalovanej nie je možné bez ďalšieho interpretovať podľa súdu „banálny“ nedostatok tým, že má za preukázané vykonanie stavebnej činnosti. Súd prvej inštancie nemá potrebnú odbornosť, aby posúdil, či rozsah dodaných prác je adekvátny fakturovanej cene, najmä ak úradná evidencia podniku nekorešponduje s predloženou faktúrou a pokladničným blokom, ktorý nemá všetky náležitosti. Napokon namietala, že vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti v konaní 12C 197/2004, kde konal ako samosudca JUDr. Kozáčík, tento uviedol, že ak jej bude nemajetková ujma vyplatená, bude si ju od neho vymáhať štát, a preto nesúhlasí s priznaním nemajetkovej ujmy. Podľa žalovanej tvrdenie sudcu, že ak jej nemajetková ujma za prieťahy bude vyplatená, tak si ju bude od neho štát refundovať, sú silné slová, ktoré po rozhodnutí o nároku na náhradu ujmy a jej vyplatení z objektívneho hľadiska vyvolávajú oprávnené pochybnosti o jeho ďalšej nestrannosti. Odôvodnenie nároku na náhradu trov je zmätočné, pretože nekorešponduje s výrokom.

4. K podanému odvolaniu sa vyjadrili žalobcovia tak, že rozhodnutie považujú za zákonné, keďže okresný súd vykonal dostatočné dokazovanie na zistenie skutkového stavu a z neho potom vyvodil správny právny záver. Poukázali na to, že aplikácia ust. § 511 Občianskeho zákonníka je plne v súlade so zákonnými ustanoveniami, pričom vychádza z väzby na § 139 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedli tiež, že úhrada sumy za vykonané práce bola preukázaná výpoveďou svedka Ivana Baču, štatutárneho zástupcu dodávateľa, ktorý potvrdil prijatie celej sumy 1.651,- eur za prítomnosti žalobkyne v rade 1/, žalobcu v rade 2/ a pôvodného spoluvlastníka pána U. F.. K čestnému prehláseniu Mgr. Q. F. zo dňa 15.05.2019 uviedli, že tento listinný dôkaz nie je z hľadiska skutkového posúdenia irelevantným, ale jedným z najfrekvencovanejších dôkazných prostriedkov, ktorý bol vykonaný zákonným spôsobom. Ďalej poukázali na to, že cenu diela súd správne posúdil na základe dohody zmluvných strán, pričom všetci účastníci zmluvy, objednávateľa aj dodávateľ, cenu potvrdili, pričom nikto z nich nespochybnil, že by nebola v tejto výške dohodnutá a vyplatená. Ďalej konštatovali, že žalovaná nesprávne prezentuje názor ohľadne nutnosti aplikácie zákona č. 183/93 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v prejednávanej veci, keďže v konaní nebolo tvrdené a ani preukázané, že by boli splnené podmienky § 2 ods. 2 zákona č. 182/93 Z. z. o správe domu spoluvlastníkmi, či už spoluvlastníkmi alebo správcom ako treťou osobou. Ako nedôvodnú pokladali námietku ohľadne žalovanou tvrdeného duplicitne uplatneného nároku. Z uvedených dôvodov navrhli rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

5. V replike sa žalovaná vyjadrila tak, že obsah vyjadrenia žalobcov iba potvrdzuje dôvodnosť jej predostretých odvolacích dôvodov, pričom žalobcovia sa utiekajú k opisu jej osoby v negatívnom svetle než, aby sa vyporiadali s predostretými argumentmi. Stavajú sa do pozície ukrivdeného vytváraním ilúzie „prezumpcie nepravdivosti“ svedkov, ktorú má podľa nich zakladať iba ich rodinný či priateľský vzťah a opomínajú všetko to, čo už uviedla. Argumenty žalobcov o tom, že prevzatie peňazí potvrdil konateľ, sú iba v rovine ústnych tvrdení osoby, o ktorej na jednej strane tvrdia, že podniká už od 90-tych rokov. Na strane druhej na faktúre poskytol neexistujúce číslo účtu a došlo k prevodu z ruky do ruky. K duplicitne uplatnenému nároku pokladala za podstatné uviesť, že fotografiou preukázala, že napojenie do kanalizácie neexistovalo, hoci s ním bolo v rámci rozpočtu uvažované. Odvolacie dôvody pokladá za dôvodné, a preto navrhuje zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie.

6. V duplike sa žalobcovia vyjadrili tak, že žiadajú rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

7. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania žalovanej v rozsahu danom ustanovením § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

8. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol

a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

9. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

10. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovanej, formulovanú v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (ustanovenie § 380 ods. 1 CSP).

11. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

12. Pokiaľ žalovaná namietala, že nie je zjavné, ako uplatnený nárok súd prvej inštancie posúdil; či ako nárok na bezdôvodné obohatenie, alebo ako nárok vyplývajúci z ustanovenia § 137 OZ, odvolací súd vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa touto otázkou zaoberal vo svojom odôvodnení, body 46. - 51. rozsudku, kde presne špecifikuje ustanovenia vzťahujúce sa k spoluvlastníctvu a k právam a povinnostiam spoluvlastníka, pričom podrobné odôvodnenie rozsudku nadväzuje na uvedené v bodoch 56. - 62. rozsudku a v ďalšej časti rozsudku v bodoch 73. - 77., súd prvej inštancie vysvetľuje, kedy by prípadné vydanie bezdôvodného obohatenia bolo viazané na vyporiadanie, či zánik podielového spoluvlastníctva, a to síce len v prípade nie nevyhnutných investícií pri zhodnocovaní nehnuteľnosti nad rámec opráv a údržby. Súd prvej inštancie nárok žalobcov posúdil podľa ustanovenia § 511 ods. 3 OZ, keď súd prvej inštancie jednoznačne konštatoval, že ak žalobcovia, resp. ostatní spoluvlastníci plnili za žalovanú, sú oprávnení požadovať od žalovanej náhradu v pomere, v akom sa podieľali na uhradení záväzkov žalovanej, teda podľa zásad pre bezdôvodné obohatenie, pričom sa jedná o špeciálne ustanovenie k nárokom z bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie ďalej riadne vysvetlil, kedy by mali nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a jasne vyjadril, že v tomto prípade sa jedná o nárok podľa ustanovenia § 511 ods. 3 OZ. Následne súd prvej inštancie konštatuje, prečo je žalovaná povinná v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu plniť a že je to podľa ustanovenia § 511 ods. 3 OZ. Pokiaľ ide o námietku žalovanej, týkajúcu sa spochybnovania svedkov a kritiky na nedostatočné vykonanie dokazovania na súde prvého stupňa, odvolací súd vyhodnotil túto námietku taktiež ako nedôvodnú. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že všeobecný súd je povinný a taktiež oprávnený zvažovať v každej fáze konania, ktoré dôkazy je potrebné vykonať, či a nakoľko je potrebné doterajší stav dokazovania doplniť a posudzovať dôvodnosť návrhu strán na doplnenie dokazovania. Podľa odvolacieho súdu bolo zachované právo na rovnaké postavenie účastníkov konania podľa čl. 2 ods. 2 a čl. 6 CSP spočívajúce v zaistení rovnakých možností na uplatnenie ich práv, keďže súd prvej inštancie riadne zdôvodnil, prečo nepovažoval za účelné zabezpečiť výpisy z účtu I. F.. XXXXXXXX/XXXX, ako aj spis Krajského súdu v Žiline v trestnej veci 7T/1/2007, oboznamovanie iných pozvánok a zápisníc, ktoré žalovaná navrhla zabezpečiť ako dôkaz. Samotné dôvody vedúce k zamietnutiu návrhov na doplnenie dokazovania súd prvej inštancie uviedol v bodoch 88. - 89. rozsudku, nakoľko s vecou samou nesúviseli. Odvolací súd tiež konštatuje, že výpovede svedkov Y. A. a T. Q. vyhodnotil súd prvej inštancie správne, keďže tieto tvoria jednotu a vytvárajú logickú reťaz v nadväznosti na zostávajúce vykonané dôkazy. Preto neobstojí námietka žalovanej spochybujúca objektivnosť výpovedí svedkov a strán sporu iba na základe ich

rodinného, či spoločenského vzťahu, keď tieto dôkazy spolu s inými dôkazmi vo vzájomnej súvislosti dotvárajú obraz o tom, že práce boli vykonané, žalovaná bola o nich oboznámená, že spoluvlastníci sa na nich dohodli, zaplatili ich a suplovali platbu za žalovanú len preto, že osoby majú medzi sebou takýto vzťah, čo by zároveň viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“, ako na to správne poukázali žalobcovia. Preto pokladá za potrebné uviesť, že „...všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania. Procesný postoj účastníka konania nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu, akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich.“ (uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 31/2013 zo dňa 17.01.2013).

13. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku žalovanej, podľa ktorej bolo nutné aplikovať zákon č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v prejednávanej veci, keďže súd prvej inštancie sa s uvedenou námietkou žalovanej správne vypořiadal v bode 88 citovaného rozsudku, keď konštatoval, že vzhľadom na podielové spoluvlastníctvo stavby absenciu spoločenstva a priameho dopadu citovaného zákona je vylúčené, aby sa mohlo jednať o prostriedky fondu opráv, ale sa nanajvýš môže jednať o vklady - sporenie na akumuláciu prostriedkov na vykonanie úprav a opráv, teda súkromný účet ostatných spoluvlastníkov, ktorí žiadali aj z úhrady žalovanej v rozsahu ich plnení vytvoriť takéto rezervy. Správna bola aj úvaha súdu prvej inštancie o tom, že sa jedná nanajvýš o zmluvné dohody časti spoluvlastníkov, nejedná sa o postup podľa zákona č. 182/1993 Z.z., keďže nie je založená zmluva o spoločenstve vlastníkov bytov, nemôžu žalobcovia účelne vymáhať od žalovanej príspevky a ani ju nútiť prispievať na takýto účet. V tomto smere je poukazovanie na časť nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 107/2018 zo dňa 12.06.2018 irelevantné, nakoľko v danej veci sa spoluvlastníci neriadia režimom vyššie citovaného zákona, keďže ako už bolo uvedené, nezriadili spoločenstvo vlastníkov bytov, ktoré by bolo zapísané do Registra spoločenstiev, ani neuzavreli zmluvu s inou právnickou osobou, alebo fyzickou osobou - správcom, za účelom správy domu.

14. Neobstojí ani námietka žalovanej, že čestné prehlásenie Mgr. Q. F. z 15.05.2019 je z hľadiska skutkového posúdenia irelevantným, keďže listinný dôkaz je podľa odvolacieho súdu jedným z najfrekvencovanejších dôkazných prostriedkov. V danom prípade bol tento dôkaz vykonaný zákonným spôsobom, a to jeho prečítaním na pojednávaní, kde Mgr. Q. F. popísala svoju vedomosť o skutočnostiach súvisiacich s predmetom sporu. Samotný dôkaz bol súdom prvej inštancie vyhodnotený vo vzájomných súvislostiach s inými dôkazmi.

15. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku žalovanej ohľadne ňou tvrdeného duplicitne uplatneného nároku s odkazom na konanie sp. zn. 12C/197/2004, kde súd prvej inštancie správne konštatoval, že predmetom konania vo veci sp. zn. 12C/197/2004 boli nároky z roku 2001 a sú bez vzťahu s prejednanou vecou. V súvislosti s argumentáciou o duplicitne uplatňovanom nároku predložila žalovaná fotografie ako prostriedok procesnej obrany, čo však v danom štádiu konania vyhodnotil odvolací súd ako novoty v odvolacom konaní podľa ustanovenia § 366 písm. d/ CSP, keďže odvolateľka nepreukázala, že ich bez svojej viny nemohla uplatniť pred súdom prvej inštancie.

16. K odvolacej námietke žalovanej, na ktorú mala poukázať v priebehu konania a ktorá mala spočívať v tom, že zákonný sudca JUDr. Kozáčik rozhodoval v konaní sp. zn. 12C/197/2004, v ktorej podal jej právny zástupca sťažnosť na prietahy, v rámci ktorej bol uplatnený aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a vo vyjadrení k sťažnosti sudca uviedol, že ak jej bude nemajetková ujma vyplatená, bude si ju od neho štát vymáhať, a preto nesúhlasí s priznaním nemajetkovej ujmy, odvolací súd konštatuje, že v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 CSP námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do 7 dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený, čo v danom prípade naplnené nebolo, keďže zo spisového materiálu nevyplýva ani samotné vznesenie námietky žalovanou. Nebol teda daný dôvod na rozhodnutie súdu o vylúčení či nevyhlúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania vo veci.

17. Žalovaná ďalej namietala, že vo veci rozhodoval nestranný sudca, keď neoznámil skutočnosti, pre ktoré by bol vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci spočívajúce v tom, že v inej sporovej veci, kde ako zákonný sudca vystupoval JUDr. Kozáčik, v ktorej podal jej právny zástupca sťažnosť na prietahy, v rámci ktorej bol uplatnený aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a vo vyjadrení k sťažnosti sudca uviedol, že ak jej bude vyplatená nemajetková ujma, bude si ju od neho štát vymáhať. Požiadavka nestrannosti súdu vyplýva tak z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 141 ods. 1 Ústavy SR, ako aj z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Pokiaľ aj neexistuje žiadne

rozhodnutie nadriadeného súdu, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, môže odvolací súd posúdiť túto otázku samostatne. Krajský súd však v skutočnosti, že vo veci Okresného súdu Žilina sp. zn. 12C/197/2004, kde právny zástupca žalovanej podal sťažnosť na prieťahy, v rámci ktorej bol uplatnený aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, kde vo vyjadrení k sťažnosti sudca uviedol, že ak jej bude vyplatená nemajetková ujma, bude si ju od neho vymáhať štát, nevidí dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania danej veci. Podľa odvolacieho súdu sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že v inej veci sa zákonný sudca vyjadril k sťažnosti na prieťahy tak, že ak bude žalovanej nemajetková ujma vyplatená, bude si ju od neho vymáhať štát, nezakladá pomer sudcu k strane sporu, resp. právneho zástupcovi, a teda neexistuje dôvod na vylúčenie zákonného sudcu JUDr. Vladimíra Kozáčka z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Podľa krajského súdu aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať nestranné a nezávisle. V danom prípade však takýto charakter a intenzita vzťahu medzi zákonným sudcom a stranou sporu neboli naplnené, keďže konajúci sudca v inej právnej veci iba konštatoval skutočnosti predpokladané zákonom. V opačnom prípade by musel byť vždy vylúčený zákonný sudca z prejednávania a rozhodovania veci, ak by bola podaná sťažnosť na prieťahy v konaní a nemajetkovej ujmy úspešná, a to i v inej právnej veci s tým, že zákonný sudca by v rámci vyjadrenia konštatoval skutočnosti predpokladané zákonom.

18. Odvolací súd konštatuje, že v súdnej veci však súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil zákonu zodpovedajúcim spôsobom, pričom právo na súdnu ochranu nemožno zamieňať s právom strany sporu byť pred súdom úspešnou, prípadne s právom na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Z uvedeného dôvodu potom, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu, nedochádza k porušeniu daného práva. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných základných práv podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 344/2010 dosahuje len také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

19. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa súd prvej inštancie neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody odvolateľky boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok potvrdil.

20. Krajský súd zároveň potvrdil aj výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, ktorý vykazuje vecnú správnosť. Žalovaná síce správne namietala, že odôvodnenie ohľadom nároku na náhradu trov konania nekorešponduje s výrokom, keďže súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná mala čiastočný úspech prevažujúci úspech žalobcu, a preto jej priznal pomernú náhradu trov konania, čo nevyplýva ani z odôvodnenia rozsudku, ani z jeho výroku. Odvolací súd však konštatuje, že výrok rozsudku je vecne správny, keďže žalobcovia boli v spore plne úspešní a preto im súd prvej inštancie správne priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, avšak nie podľa ustanovenia § 255 ods. 2 CSP, ale podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania majú žalobcovia v plnom rozsahu, keďže boli v odvolacom konaní proti žalovanej úspešní.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)